

Sygn. akt II Ca 1113/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Tarasiuk-Tkaczuk
Sędziowie:	SO Karina Marczak SO Tomasz Szaj (spr.)
Protokolant:	Lidia Saga-Kolasa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 czerwca 2014 roku w S.

sprawy z powództwa (...) **Spółki Akcyjnej V. (...) w W.**

przeciwko **S. Ż.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 25 czerwca 2013 r., sygn. akt I C 2/12

oddala apelację.

Sygn. akt **II Ca 1113/13**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013 roku, sygn. akt I C 2/12, Sąd Rejonowy w Świnoujściu oddalił powództwo (...) Spółki akcyjnej V. (...) w W. przeciwko S. Ż. o zapłatę kwoty 2 129,24 zł.

Powyższy wyrok Sąd wydał na podstawie następujących ustaleń faktycznych:

W dniu 22 maja 2010 roku o godzinie 14:00 w Ś. na ul. (...) doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uczestniczył kierujący samochodem marki H. nr rej. (...) J. L. oraz pozwany jadący rowerem. Uczestnicy odmiennie przedstawiali Policji przebieg zdarzenia, zaś policjant stwierdził uszkodzenie klosza lampy tylnej – otwór wielkości monety pięciozłotowej. W dniu 10 czerwca 2005 roku w domu pozwany przyjął mandat na kwotę 50,- zł.

Samochód H. był ubezpieczony na podstawie dobrowolnego ubezpieczenia auto casco u powoda. Powód przeprowadził postępowanie likwidacyjne, na podstawie którego wypłacił właścicielowi 2 129,24 zł. W toku postępowania likwidacyjnego stwierdzono uszkodzenie tylnej lampy oraz pokrywy silnika. Koszt naprawy wyniósł 2 129,24 zł netto, na którą kwotę składały się koszty części zamiennych: lampy tylnej z napisem bocznym (472,78 zł), koszty materiału

lakierniczego (536,- zł), koszty blacharza (264,- zł), koszty lakiernika (825,- zł) oraz koszty prac dodatkowych (22,- zł) i innych materiałów dodatkowych (9,46 zł).

Samochód H. w chwili zdarzenia był pojazdem trzyletnim, do dnia 22 maja 2010 roku ubezpieczyciel dwukrotnie wypłacał już właścicielowi pojazdu odszkodowanie za wyrządzone w pojeździe szkody. W dniu 9 lutego 2009 roku wypłacono 1 325,80 zł, a w dniu 12 marca 2009 roku wypłacono kwotę 1 354,50 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy wskazał, że podstawą prawną roszczenia był art. 828 § 1 k.c. oraz art. 415 k.c. Natomiast przedstawione dowody w ocenie Sądu nie były wystarczające do przypisania pozwanemu odpowiedzialności deliktowej w związku ze zdarzeniem z dnia 22 maja 2010 roku. Nie pozwala bowiem na przypisanie mu winy za uszkodzenie pojazdu H.. Sąd dał wiarę pozwanemu, że przyjmując mandat w dniu 10 czerwca 2010 roku kierował się tym, że płacąc stosunkowo niewielką kwotę nie będzie uczestnikiem postępowania sądowego. Nadto przyjęcie mandatu nie wiąże Sądu, gdyż nie spełnia przesłanek z art. 11 k.p.c. Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadka J. L., gdyż był on zainteresowany w przedstawieniu korzystnych dla siebie okoliczności, a w kilku istotnych okolicznościach jego zeznania miały się z prawdą, np. samochód nie był nowy, był używany i miał wcześniejsze uszkodzenia. Rozbieżności ujawniły się również co do skutków zdarzenia. W notatce Policji i zgłoszeniu szkody opisano jedynie uszkodzenie lampy, zaś kosztorys wskazywał nadto na uszkodzenie napisu bocznego, zderzaka oraz błotnika. Materiał zebrany w sprawie nie był wystarczający do rozstrzygnięcia o winie pozwanego. Zatem powód nie sprostał ciężarowi dowodu z art. 6 k.c.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją powód, zarzucając:

naruszenie prawa materialnego - art. 828 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędną interpretację, polegającą na przyjęciu, że powód nie wykazał winy pozwanego za zdarzenie;

naruszenie prawa procesowego, tj.:

1. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, tj. art. 233 k.p.c. poprzez:

a) dowolną, nie swobodną ocenę dowodów i ustalenie, wbrew zasadom logicznego rozumowania, tj. że powód nie udowodnił, że pozwany ponosił odpowiedzialność za zdarzenie,

b) pominięcie rozważenia w sposób wszechstronny i bezstronny całości materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym pominięcie dowodów świadczących o okoliczności, na które powoływała się strona powodowa, tj. notatki informacyjnej K.,

c) pominięcie zeznań świadka poszkodowanego tylko ze względu, że świadek nie pamiętał okoliczności, które nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy

2. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 278 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

Wskazując na te zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie kwoty 2 129,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 marca 2010 roku, a ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się nieuzasadniona.

Na wstępie należy wskazać, iż Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia, które Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne. Ustalenia te Sąd I instancji poparł wnikliwą i rzetelną analizą zebranych dowodów, a ocena tych dowodów

dokonana przez Sąd odpowiada zasadom logiki i obejmuje wszystkie okoliczności sprawy. W sporządzonym zgodnie z wymogami art. 328 § 2 k.p.c. uzasadnieniu wyroku, Sąd Rejonowy określił dowody, na których się oparł, wyjaśnił podstawę prawną wyroku i przytoczył w tym zakresie przepisy prawa. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy pozostają pod ochroną art. 233 § 1 k.p.c. bowiem w sposób wszechstronny rozważył cały zebrany materiał dowodowy. Ustalenia i wnioski te Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, zaś ich powielanie należy uznać za zbędne.

Stosownie do art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przepis ten daje wyraz obowiązywaniu w polskim prawie procesowym zasady swobodnej oceny dowodów. Swobodna ocena dowodów nie jest całkowicie dowolna. Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według którego sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Skuteczne postawienie Sądowi zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonania strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (orzeczenie SN z dnia 6 listopada 1998 roku, II CKN 4/98).

Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu swego orzeczenia szeroko i wyczerpująco przedstawił motywy, którymi kierował się przyjmując brak podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 22 maja 2010 roku. Powtórne przytaczanie tych argumentów jest zbędne. Stanowisko zajęte przez Sąd Rejonowy należy zaś uznać za prawidłowe.

Wbrew twierdzeniom apelacji, niezależnie od tego, że notatka urzędowa Policji nie stanowi dowodu na przebieg zdarzenia, które opisuje, to z przedłożonej notatki urzędowej absolutnie nie wynika odpowiedzialność pozwanego za skutki zdarzenia. Z notatki (k – 6) wynikają jedynie dane uczestników zdarzenia i jak prawidłowo wskazał to Sąd Rejonowy nie ustalono sprawcy kolizji, a skierowano do Sądu wnioski o ukaranie. Orientacyjnie zaznaczono miejsce uszkodzeń. Również wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy nie tylko z tych względów nie uznał za wiarygodne zeznań świadka – poszkodowanego w zdarzeniu, że nie pamiętał pewnych okoliczności, lecz przede wszystkim dlatego, że w pewnym zakresie świadek podawał okoliczności niezgodne z faktami. Nie sposób jest przy tym przyjąć, że świadek mylił się tak znacznie co do wieku posiadanego samochodu, pomijał fakt wcześniejszych uszkodzeń. Zatem trafnie w tych okolicznościach Sąd odmówił wiary zeznaniom tegoż świadka.

Chybiony jest również zarzut pozwanego dotyczący się nie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Powyższy wniosek dowodowy Sąd oddalił na rozprawie w dniu 18 czerwca 2013 roku, zaś pozwany nie złożył zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. w związku z oddaleniem wniosku dowodowego. Tym samym pozwany nie może powoływać się na powyższe w apelacji.

W konsekwencji prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanego zgodnie z regułą ciężaru dowodu określonego w art. 6 k.c. A tym samym nie można uznać za trafny zarzutu naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 828 § 1 k.c.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. apelację powoda należało oddalić, o czym orzeczono w sentencji.

SSO Tomasz Szaj SSO Agnieszka Tarasiuk-Tkaczuk SSO Karina Marczak